

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu **P.**, N., zastúpeného *JUDr. M. P.*, *advokátom K.*, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 21. novembra 2008 č. 29668/2007 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2009, č. k. 14S/5/2009-53, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2009, č. k. 14S/5/2009-53 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu [§ 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)]. Rozsudok odôvodnil tým, že rozhodnutím č. 29668/2007 z 21. novembra 2008 žalovaný ako orgán štátnej správy príslušný podľa § 8

ods. 3 písm. s/ zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 652/2004 Z. z.“) a podľa § 48 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdil rozhodnutie Colného úradu Trnava č. 9762/2007-5874 z 26. februára 2007, ktorým bola žalobcovi podľa § 42 ods. 5 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 98/2004 Z. z.“) uložená pokuta vo výške 50.000,- Sk, nakoľko u žalobcu bol zistený minerálny olej s obsahom indikačnej látky Solvent Yellow 124 v objeme 450 litrov, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevedel preukázať, čím mu podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. vznikla daňová povinnosť.

Krajský súd ako súd prvého stupňa na základe podanej žaloby preskúmal zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci spoľahlivo zistil skutkový stav a či následne vyslovil správny právny záver, že žalobca je povinný zaplatiť pokutu, pretože bol u neho zistený minerálny olej, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevedel preukázať.

Z obsahu spisového materiálu nesporne vyplýva, že 20. septembra 2006 Colný úrad Trnava, stanica Colného úradu Senica vykonal za prítomnosti žalobcu miestne zisťovanie v prevádzke spoločnosti M. s. r. o., kedy bolo nájdených v prevádzkových priestoroch v montážnej jame 5 kusov dvestolitrových sudov. Dva sudy boli prázdne, v dvoch sa nachádzalo po 200 litrov minerálneho oleja a v jednom sude 50 litrov minerálneho oleja. Podľa zápisnice o miestnom zisťovaní č. 37387/2006-5885 z 20. septembra 2006 žalobca sám uviedol, že je majiteľom lakovacieho stroja, nevie však kto je majiteľom minerálneho oleja pri lakovacom stroji v objeme 13 litrov. Na otázku kto je majiteľom 450 litrov minerálneho oleja nájdeného v montážnej jame uviedol, že on je jeho majiteľom a nepozná osobu, od ktorej tento minerálny olej kúpil. Olej kúpil na vykurovanie garáže, ktorú má v prenájme na inom mieste. Obsah spisu na základe ktorého rozhodoval žalovaný, ďalej obsahuje rozhodnutie o zabezpečení tovaru z 20. septembra 2006 č. 38119/2006-5885, a to 13 litrov minerálneho oleja vydané pre spoločnosť M. s. r. o. právoplatné 10. novembra 2006 a rozhodnutie o zabezpečení tovaru z 20. septembra 2006 č. 38120/2006-5885, a to 450 litrov minerálneho oleja vydané pre žalobcu, právoplatné 17. októbra 2006. Ďalej sa v spisovom materiály nachádza rozhodnutie o prepadaní tovaru v prospech štátu z 08. decembra 2006 č. 53899/2006-5885 na 450 litrov minerálneho oleja vydané voči žalobcovi, právoplatné 02.

januára 2007, protokol o podozrení z porušenia daňových predpisov č. 507/2007-5885 zo 04. januára 2007 a oznámenie o začatí konania z 19. januára 2007 doručené žalobcovi 24. januára 2007.

Na základe uvedených dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností krajský súd vyslovil názor, že správne orgány oboch stupňov pri svojom rozhodovaní postupovali v intenciách zákona č. 98/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov ako aj v intenciách ustanovení správneho poriadku a dospel k záveru, že žalovaný si v predmetnej veci zadovážil dostatok skutkových podkladov. Vo veci dostatočne zistil skutočný stav a zo skutkových zistení vyvodil správny právny záver. Aj podľa názoru krajského súdu žalobcovi vznikla daňová povinnosť v zmysle § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z., keďže bolo preukázané spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, že žalobca je vlastníkom 450 litrov minerálneho oleja, ktorý zaistil colný úrad na základe výkonu daňového dozoru nad držbou a pohybom minerálneho oleja v prevádzke spoločnosti M. s. r. o.. Pri miestnej ohliadke žalobca sám uviedol, že predmetný olej je jeho osobným vlastníctvom, obstaral ho na účely vykurovania garáže, ktorú má v nájme na inom mieste, pričom v prípade ďalšieho minerálneho oleja nájdeného v tej istej prevádzke v množstve 13 litrov uviedol, že nemá vedomosť, kto je jeho vlastníkom. Obranu žalobcu, že predmetný minerálny olej v množstve 450 litrov nie je jeho vlastníctvom označil prvostupňový súd za účelovú, pretože túto skutočnosť začal žalobca tvrdiť až v rámci konania o uložení pokuty zo strany colných orgánov. Skutočnosť svojho vlastníctva k 450 litrom minerálneho oleja žalobca nepoprel ani v prípade rozhodnutia o zabezpečení oleja z 20. septembra 2006 a ani v prípade rozhodnutia o prepadaní zabezpečeného oleja z 08. decembra 2006, ktoré ani nenapadol odvolaním, a ktoré nadobudli právoplatnosť.

Zhodne s názorom žalovaného krajský súd konštatoval, že je predovšetkým nutné skúmať vlastníctvo minerálneho oleja, a až keď nie je možné bez akýchkoľvek pochybností zistenie vlastníka, prichádza do úvahy zodpovednosť zo strany subjektu, u ktorého sa olej nachádzal, ak tento subjekt nevie preukázať jeho pôvod, alebo spôsob nadobudnutia, a to bez ohľadu na to, či nakladá, alebo nakladal s olejom ako vlastným. V danom prípade sám žalobca už pri výkone daňového dozoru tvrdil, že 450 litrov nájdeného minerálneho oleja je jeho vlastníctvom a na tomto tvrdení zotrval aj v priebehu konania o zaistení oleja a následne aj v priebehu konania o prepadaní oleja, preto aj podľa názoru krajského súdu je obrana žalobcu, že olej nie je jeho vlastníctvom účelová a z týchto dôvodov žalobcovi

vznikla daňová povinnosť v zmysle § 12 ods. 2 písm. a/ zákona, a preto je povinný zaplatiť pokutu podľa § 42 ods. 5 písm. a/ zákona.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, pretože podľa jeho názoru krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alebo zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení odvolania poukázal na to, že žalobu podal z dôvodu, lebo pri aplikácii § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. nebolo rozhodujúce, že konateľ spoločnosti M. s. r. o. P. (žalobca) uviedol, že jedno množstvo minerálneho oleja je jeho a k druhému množstvu minerálneho oleja uviedol, že nevie, kto je jeho majiteľom. Podľa žalobcu za držbu minerálneho oleja nachádzajúceho sa v prevádzke spoločnosti M. s. r. o., zodpovedá výlučne spoločnosť M. s. r. o.. Žalovaný však odvolanie žalobcu zamietol s odôvodnením, že v prvom rade je potrebné skúmať vlastníctvo k minerálnemu oleju a až keď vlastník nie je známy, prichádza v úvahu držba. S takýmto právnym názorom žalobca nesúhlasil, cítil sa byť ukrátený na svojich právach aj preto, že pokuta vo výške 50.000,- Sk už bola pre tento skutok jedenkrát zaplatená, obidve množstvá minerálneho oleja boli zabezpečené, bolo pri nich vyslovené prepadnutie v prospech štátu a daň z nich bola zaplatená. Preto žalobným návrhom žiadal krajský súd, aby preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia žalovaného.

Nesúhlasil s tou časťou odôvodnením rozhodnutia, že správne orgány v danom prípade postupovali v intenciách správneho poriadku, pretože ide jednoznačne o daňové konanie, pre ktoré platí osobitný procesnoprávny predpis, a to zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov. To platí tak v konaniach o zaistení daného minerálneho oleja, v konaniach o prepadnutí tohto minerálneho oleja, ako aj v konaniach o uložení pokuty, ktoré sú spolu s rozhodnutiami predmetom preskúmania. Na tvrdení, že nebol vlastníkom vôbec nebola postavená žalobcova obrana a argumentácia. Z pohľadu napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenia sa práve toto nesprávne skutkové zistenie, v napadnutom rozsudku dvakrát

zopakované, javí ako rozhodujúci argument pre zamietnutie žaloby a zároveň toto je dôkazom, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal dôkazmi a argumentáciou žalobcu.

Namietal aj právne posúdenie veci, keď krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že predovšetkým je potrebné skúmať vlastníctvo k držanému minerálnemu oleju. Žalobca v žalobnom návrhu podrobne vysvetlil, prečo je takéto právne posúdenie veci nesprávne a svoju argumentáciu podporil gramatickým, logickým ako aj historickým výkladom.

Poukázal na platné znenie § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. podľa ktorého daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia minerálneho oleja, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s minerálnym olejom ako vlastným. Dispozíciou tejto normy verejného práva je teda faktické ovládanie minerálneho oleja, pri ktorom fyzická osoba alebo právnická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom bez toho, aby sa preukazovala subjektívna stránka takéhoto faktického ovládania veci, resp. vnútorný psychický vzťah k tomuto minerálnemu oleju. Za nového právneho stavu sa nedá zodpovednosť za daňový delikt prenášať. Zákonodarca nemal teda zámer v dispozícii právnej normy vyjadriť obidva atribúty pojmu držby, teda vôľu držať pre seba a faktické ovládanie veci, ale zameral sa na opisné podaný atribút „panstva nad vecou“, ktorý by v súkromnoprávnom pojmosloví skôr zodpovedal pojmu detencia.

Z uvedených dôvodov nemožno teda v žiadnom prípade hovoriť o „špeciálnom režime vlastníckeho práva v tejto norme alebo o subordinácii držby v tomto prípade tak, ako je to uvedené v odôvodnení rozhodnutia žalovaného. Tieto tvrdenia nenachádzajú žiadnu oporu ani v zákone č. 98/2004 Z. z., ani v iných všeobecne záväzných právnych predpisoch verejného práva. Štátne orgány môžu pritom konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Z ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. jasne vyplýva, že pre naplnenie dispozície tejto normy nie je relevantné vlastnícke právo, ale faktické

ovládanie minerálneho oleja bez potreby skúmania, či ho príslušná fyzická osoba alebo právnická osoba považuje za svoj.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca zámerne podsúva do popredia závery, ku ktorým žalovaný vôbec nedospel. Namietal, že nemožno hovoriť o „špeciálnom režime“ vlastníckeho práva, pričom toto slovné spojenie vytrhol z kontextu samotného odôvodnenia a vysvetľuje si ho po svojom. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že „Na druhej strane je si však potrebné uvedomiť, že táto premisa vyjadrená aj v § 12 ods. 2 písm. a/ platí dovedy, pokiaľ colný úrad nemá relevantným spôsobom v konaní o uložení pokuty preukázané vlastníctvo k označenému minerálnemu oleju, na ktorý sa v rámci zákona č. 98/2004 Z. z. vzťahuje špeciálny režim.“. Ako je zrejmé, slovné spojenie špeciálny režim sa viaže na nakladanie s označeným minerálnym olejom a nie na vlastnícke právo, ako si to vysvetľuje žalobca, pričom Colné riaditeľstvo SR chcelo poukázať na osobitné kritéria a s tým súvisiace povinnosti daňových subjektov, ktoré nakladajú s označeným minerálnym olejom. Predmetom úvahy nebolo vlastnícke právo a jeho úprava v zmysle zákona č. 98/2004 Z. z..

Sporným v predmetnej veci sa javí skutočnosť, či colný úrad mal alebo nemal prihliadať na vyhlásenie žalobcu, že minerálny olej s obsahom indikačnej látky Solvent Yellow 124 v množstve 450 litrov, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia v súlade so zákonom č. 98/2004 Z. z. nevedel žalobca preukázať, je jeho vlastníctvom. Žalovaný sa nestotožňuje so závermi tak ako sú uvedené v podanom odvolaní, nakoľko má za to, že v prvom rade je potrebné skúmať vlastníctvo k minerálnemu oleju. Ako je z vyššie citovaného § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. zrejmé, v prvom rade zákon počíta s tým, že daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia minerálneho oleja, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom. Pojem nachádza alebo nachádzal však nemožno vykladať z hľadiska len jeho fyzického umiestnenia či už v budove, parcele alebo na voľnom priestranstve, ale v prvom rade treba skúmať právne vzťahy viažuce sa k tomuto minerálnemu oleju.

Na podporu svojho tvrdenia žalovaný uviedol, že pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal aj zo súdnej praxe. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku zn. 3Sžf/29/2007 uviedol, že pokiaľ nie je možné bez pochybností vylúčiť zistenie majiteľa cisterien s minerálnym olejom, je stanovenie zodpovednosti iného subjektu v rozpore so zákonom.

Prijatie námietok žalobcu v tom smere, že colný úrad a v konečnom dôsledku aj Colné riaditeľstvo SR ako žalovaný, nemal prihliadať a brať v úvahu vyjadrenie odvolateľa o jeho vlastníctve k predmetnému označenému minerálnemu oleju, je podľa žalovaného nesprávne a v rozpore so zákonom, nakoľko v prvom rade je potrebné skúmať vlastníctvo k minerálnemu oleju a až keď vlastník nie je známy, prichádza v úvahu držba, čo zákonodarca vyjadril slovami bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s minerálnym olejom ako s vlastným.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

V preskúmvanej veci žalobca napadol rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 29668/2007 z 21. novembra 2008, ktorým potvrdilo rozhodnutie Colného úradu Trnava č. 9762/2007-5874 z 26. februára 2007, v zmysle ktorého bola žalobcovi podľa § 42 ods. 5 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja uložená pokuta vo výške 50.000,- Sk, nakoľko u neho bol zistený minerálny olej s obsahom indikačnej látky Solvent Yellow 124 v objeme 450 litrov, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevedel

preukázať, čím mu podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. vznikla daňová povinnosť.

V žalobe a v odvolaní žalobca zastáva názor, že mu podľa ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. nevznikla daňová povinnosť (a potom ani povinnosť zaplatiť pokutu), pretože minerálny olej sa nachádzal v prevádzke právnickej osoby M. s. r. o.. Správne orgány ani krajský súd preto nepostupovali správne, keď za rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie vzniku daňovej povinnosti považovali jeho vlastníctvo minerálneho oleja.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia minerálneho oleja, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá, alebo nakladala s minerálnym olejom ako s vlastným.

Podľa § 42 ods. 5 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorej vznikla daňová povinnosť podľa § 12 ods. 2 písm. a/, uloží colný úrad pokutu vo výške 50 % dane pripadajúcej na množstvo zisteného minerálneho oleja, ak je pre tento minerálny olej ustanovená sadzba dane, najmenej však 50.000,- Sk.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívneho a súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je vecne správne, v zmysle § 219 ods. 2 OSP sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením, avšak pre doplnenie odôvodnenia rozhodnutia uvádza, že hypotéza ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. vymedzuje viaceré skutočnosti, s ktorými je spojený vznik daňovej povinnosti (dispozícia právnej normy). Hypotéza uvedenej normy stanovuje tieto podmienky: 1) zistenie minerálneho oleja príslušným colným orgánom, 2) minerálny olej sa nachádza alebo nachádzal u právnickej alebo fyzickej osoby 3) táto právnická alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom, 4) nie je právne významné či táto právnická alebo fyzická osoba nakladá alebo nakladala s minerálnym olejom ako s vlastným.

Žalobca bol konateľom spoločnosti M. s. r. o., preto podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka mal právo konať za túto spoločnosť. Ako konateľ spoločnosti

a súčasne aj ako fyzická osoba P. potvrdil, že i keď sa minerálny olej nachádza v prevádzke spoločnosti, je tomu tak v súlade s vlastníckym právom P. (fyzickej osoby - žalobcu) k tomuto oleju, pričom k prevodu vlastníckeho práva minerálneho oleja na jeho osobu došlo na základe kúpnej zmluvy od neznámej osoby.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalobcova námietka, spočívajúca v zúženom výklade druhej podmienky hypotézy je v rozpore s obsahom vlastníckeho práva a logickým výkladom ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z.. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07 z 01. júla 2008 podľa ktorého súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.

Obsahom vlastníckeho práva je neobmedzené panstvo nad vecou a okrem iného zahŕňa aj faktickú moc nad vecou, t. j. možnosť kedykoľvek s vecou fyzicky disponovať. V prejednávanej veci žalobca potvrdil, že je vlastníkom veci - minerálneho oleja. Keďže mal faktickú moc nad týmto minerálnym olejom, s jeho súhlasom bol premiestnený a nachádzal sa v prevádzke spoločnosti, a preto pri posudzovaní splnenia druhej podmienky hypotézy možno mať za, ako by sa minerálny olej nachádzal u neho.

Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia a uvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že v preskúvanej veci colné orgány skutkový stav veci zistili v dostatočnom rozsahu a zo svojich zistení na základe ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a/ a § 42 ods. 5 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. vyvodili správny právny záver, pričom nebola zistená ani nezákonnosť ich postupu.

Žalobca v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol. Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalovanému v tomto konaní trovy nevznikli a ani mu zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2010

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková